

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Humanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Dvb. 4. Vtrum animæ possint egredi è suis receptaculis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

Obiectio, quod aliqui ante, aliqui diu post mortem iudicantur.

cap. 38. vbi dicit quendam Chrysaorium ante mortem vidisse damnationis suae sententiam. Similia refert Beda lib. 5. Hist. Angl. cap. 14. & 15. Interdum videtur differri iudicium aliquamdiu post mortem, vt patet de isto Doctore, cuius fit mentio in vita S. Brunonis.

Soluitur;

Respondeo: Nunquam iudicantur ante mortem, quia nondum sunt in termino; vnde possunt mutari. Permittit tamen interdum Deus, vt propter peccata sua incidant in desperationem, & tunc videantur sibi damnati. Post mortem autem non differtur sententia, nisi sint excitandi ad vitam: & credibile est, Doctorem illum ab initio iudicatum fuisse, quamuis per huiusmodi interualla ad hominum instructionem sic apparuerit.

30 An hoc iudicium fiat à Christo vt homine,

Dico Secundò: Etsi non sit certum, vtrum Christus vt homo sententiam ferat: valde tamen est probabile quòd Christus post suam resurrectionem, vel etiam post instans suae mortis, hanc sententiam ferre coeperit.

Prior Pars Probatur: Nam Scripturae, quibus Christus dicitur *Iudex viuorum & mortuorum*, facile possunt de iudicio generali intelligi: & ante Christi Incarnationem etiam particulare iudicium in morte cuiusque exercebatur, idque per solam diuinitatem.

Alter Pars Probatur: *Data est mihi omnis potestas in caelo & in terra:* ad quam potestatem videtur maximè pertinere potestas iudiciaria. Quòd autem statim hanc coeperit exercere post mortem, ex eo confirmari potest, quod animas Patrum beatas effecerit.

31 Credibile est in iudicio particulari ab animabus Christum videri.

Dico Tertio: Vtrum animae, dum iudicantur, Christum videant, est etiam incertum. Probabile tamen est videre; quia id facile fieri potest; & valde est consentaneum, vt cernant suum Iudicem, vel ad solatium, vel ad terrorem. Tenet hoc Innocentius III. de Contemptu mundi lib. 2. cap. 43. Quamuis non sit credibile, quòd omnibus appareat in forma Crucifixi, vt ipse existimat.

32 Animae sanctae deferuntur ab Angelis.

Dico Quarto: Latè sententià, si anima est omnino pura, statim deducitur ad caelos ab Angelis; vt colligitur Luca 16. vbi anima Lazari dicitur *portari ab Angelis in sinum Abrahae*. Idem significatur in precibus Ecclesiae, quae morientibus recitari solent. Posset tamen anima facile per se ad caelum euolare; quia lumine gloriae illustrata non valet à dæmone impediri.

Impia à dæmonibus

Quòd si anima sit impia, statim rapitur à dæmonibus, tanquam iustitiae diuinae ministris, ad inferos; sponte enim nunquam eò concederet. Vide Cyrill. orat. *De exitu animae*.

Purgandae deducuntur ab Angelis.

Si est purganda, probabile est, sponte quidem concedere ad locum supplicij, eò quòd intelligat eam esse Dei voluntatem: valde tamen credibile est, ab Angelis eò deduci, saltem à suo Custode, qui eam soletur; vt colligere est ex multis visionibus apud Bedam, & alios.

D V B I V M I V.

Vtrum anima possint egredi è suis receptaculis?

33 Dico Primò: E caelo posse egredi animas Beatorum. Docet expressè B. Hieronymus Dialogo contra Vigilantium: *si Agnus vbique, ergo & hi qui cum Agno sunt, vbique esse credendi sunt.*

Et cum diabolus ac dæmones toto vagentur in orbe, & Anima Beatorum celeritate nimia vbique praesentes sint, Martyres post mortem effusionem sanguinis sui arcu operientur inclusi, & inde exire non poterunt? Nec obstat quòd D. Augustinus lib. De cura pro mortuis habenda cap. 13. contrarium sentire videatur: quia loquitur iuxta naturam cursum, vt D. Thomas illum exponit in 4. dist. 45. quaest. 1. art. 1. quaestiuicula 3. nempe, quia earum status multum discrepat à statu viuicium in corpore; vnde postulat, vt rebus viuicium non intersint, saltem crebro: neque aliud argumenta D. Augustini probant.

Vtrum autem aliqua anima in caelo existens aliquando reuocata sit ad hanc vitam mortalem, dubium est. Quidam affirmant propter historiam aliquam, quam refert S. Gregorius lib. 1. Dialog. cap. 10. de quodam Marcello viro bono reuocato ad vitam à B. Fortunato Episcopo.

Sed probabilius videtur contrarium cum Soto dist. 45. quaest. 1. art. 4. Tum, quia visio beatifica est vita aeterna, quae non potest vnquam abrumpi, praesertim in caelo, quod aeternae vitae propriè est destinatum. Cur enim datur vita aeterna, si statim debet auferri, & reuerti ad vitam mortalem? Tum, quia summi boni iam possessi detractio censeretur merito, non beneficium, sed ingens tormentum; eum tamen excitatio ad vitam sit beneficium. Tum denique, quia non omnes essent securae de bono quòd obtinent, si inde possent ad vitam reuocari.

Ad locum Gregorij Respondeo: Solùm ibi dici, Marcello in locum bonum deductum fuisse. Quòd autem Gregorius addit, *illum non perdidisse locum, quem acceperat*; sic intellige: quia postea à bene viuendo consecutus est meliorem.

Dico Secundò: E Purgatorio sine singulari Dei dispensatione ante debitam expiationem egredi non possunt. Ratio est, quia sunt ibi iussu Dei tanquam in carcere. Interdum tamen Dei permisso egrediuntur, vt viuorum suffragia implorent; vt constat plurimis exemplis. Interdum etiam ex Purgatorio sunt excitatae ad vitam: nam Prophetae & Christus Dominus excitârunt multos fideles, qui ante Christi mortem erant vel in Purgatorio, vel in Limbo. Apostoli quoque & reliqui Sancti multos alios excitârunt, è quibus credibile est multos in Purgatorio fuisse.

Notandum autem: Esse valde credibile, omnes istos fuisse confirmatos in gratia per omnem vitam, ita vt non possent amplius à salute excidere. Docet Sotus dist. 45. quaest. 2. artic. 1. & quaest. 1. artic. 4. Ratio est, quia alioqui maximo suo incommodo fuissent excitati, quia erant certi suae salutis, quam certitudinem amississent.

Dico Tertio: Ex inferno non possunt vllò modo egredi sine singulari dispositione Dei; quae tamen aliquando quibusdam concessa est, vt hominibus ad terrorem, & vitae emendationem apparerent: vt multis exemplis constat.

Vtrum autem aliqua anima ab inferno sint reuocata, quaestio est. Quidam affirmant ob exemplum quòd refert Gregorius lib. 1. Dialog. cap. 12. & quia ex probatis Auctoribus constat, multos Ethnicos esse ad vitam reuocatos: vt patet de filio praefecti Sempronij, qui à diabolo necatus fuerat, quòd vellet S. Agnetem violare, quem ipsa virgo à morte excitauit, vt refert Ambrosius serm. 90.

Vtrum

Verosimilius est neminem ex inferno ad vitam reuocatum.

Verum probabilius est, neminem unquam inferni penis adiudicatum, fuisse postea ad vitam reuocatum; ita Sotus supra. Ratio est: quia locus ille aeternae mansioni & poenae est destinatus. Unde non videtur consentaneum, ut quis illi adiudicatus restituatur huic vitae, per quam possit illum euadere. Confirmatur: quia alioqui damnati possent sperare liberationem, nec absolute desperarent; quod est omnino falsum.

Ad exempla allata respondet Sotus, omnes huiusmodi laborasse ignorantia inuincibili fidei, ac proinde non fuisse mortuos in peccato mortifero. Sed hoc parum est credibile: nam Gregorius loco citato scribit, virum quendam pessimum, qui a daemonebus ad inferos raptabatur, a S. Seuero fuisse excitatum. Filii quoque Praefecti nullo modo potest a peccato mortifero excusari. Unde dicendum est, tales, etsi obierint in peccato mortali, non tamen fuisse inferni penis addictos; sed singulari Dei dispensatione eorum sententiam ad breue tempus fuisse suspensam, eò quod paulò post essent ad vitam reuocandi.

CAPVT IV.

De Suffragijs pro defunctis.

36
Tria genera Suffragiorum,

Notandum est: Esse tria genera Suffragiorum; nempe Sacrificium Missae, Orationem, & Eleemosynam: ad quam tertiam partem referenda sunt quaelibet opera poenalia, & satisfactoria; vt ieiunium, cilicium, peregrinationes, & similia. His adde Indulgentias, quia per eas opera satisfactoria aliorum applicantur defunctis.

Restitutio autem rei alienae non est quartum genus Suffragij, vt quidam voluerunt. Nam siue fiat restitutio, siue non fiat, hoc defuncto nec obest, nec prodest, per se loquendo. Deus enim non punit, nisi culpam propriam in vita contractam. Nisi forte haec restitutio fiat per modum eleemosynae; vt, v. g. quando fit ab eo, qui non tenebatur restituere; vel certe nisi fiat meritorie ex amore iustitiae: omne enim opus bonum potest referri ad alterius auxilium per modum deprecationis. Ad huiusmodi restitutionem referenda sunt quaedam animarum apparitiones, petentium vt fieret restitutio quarundam rerum, quas ipsae neglexerant: vel certe ad instructionem viuientium factae sunt, vt quisque in vita restitutionem faceret.

DVBIVM I.

Virum Ecclesiae Suffragia profunt defunctis?

37
Est de fide Suffragijs defunctis prodesse,

Respondeo: Fide tenendum est, prodesse. Patet ex testimonijs Scripturae, 2. Machab. 12. & ex Concilij ac Liturgijs supra citatis. Idem docent quoque omnes Patres, vt videre est apud Gareium in libello de Oratione pro defunctis. Ratio est, quia Ecclesia vniuersa est vnum quoddam corpus, cuius caput est Christus: ergo necesse est, vt omnes ad hoc corpus pertinentes, tanquam membra inter se communionem habeant: atqui ad hoc corpus pertinent ij, qui in charitate defuncti sunt, vt docet D. August. lib. 20. de Ciuit. cap. 9. Neque piorum anima mortuorum separantur ab Ecclesia Dei, quae etiam nunc est regnum Dei: alio-

qui nec ad altare feret eorum memoria. Et infra: Cur enim ista sunt, nisi quia fideles, etiam defuncti, eius membra sunt?

Hinc sequitur, defunctos, cum ope egeant, ab alijs in Ecclesia posse iuari; sicuti membrum vnum laborans adiunatur ab alio. Confirmatur: quia viui profunt viujs, vt patet Iacobi 5. v. 16. Orate pro inuicem, vt saluemini. Quin imò ipsi Apostoli preces fidelium saepe expetierunt. Cur non etiam profint mortuis, qui & magis egent, & minus semetipfos iuare possunt?

Dices: Ecclesiastae 9. v. 5. dicitur, Mortuos non habere amplius mercedem, nec parent in hoc saeculo, in opere quod sub sole geritur.

Respondeo: Sensus est, eos non posse amplius mereri, neque habere communionem cum viuentibus in rebus temporalibus huius mundi.

DVBIVM II.

Virum omnibus defunctis Suffragia profunt?

Respondeo: Non prodesse damnatis, neque etiam beatis, si proprie loquamur: sed his solum, qui in charitate defuncti aliquo reatu poenae temporalis tenentur. Est communis sententia Patrum, & Doctorum dist. 45. Vide S. Augustinum in Enchiridio cap. 110. & libro De cura pro mortuis habenda, cap. 1. vbi ait; Ecclesiae Suffragia pro valde bonis esse gratiarum actiones; pro valde malis nulla esse adiumenta mortuorum; pro non valde malis esse propitiationes. Vbi per non valde malos intelligit eos, qui in Purgatorio sunt, habentque culpam venialem, vel reatum poenae temporalis.

Nec obstat, quod Patres aliquando dicant, Sacrificium offerri pro Apostolis, & Martyribus; vt Chrysostomus in Liturgia. Tantum enim volunt dicere, offerri pro gratiarum actione de eorum victoria in certamine huius vitae, & gloria in caelo obtenta; sicut S. Augustinus dicit, Suffragia pro valde bonis esse gratiarum actiones. Ita quod in quibusdam Missae orationibus dicitur Sacrificium prodesse sanctis ad gloriam; ad honorem, intellige vel de gloria quadam & gaudio accidentali, vel potius de gloria apud homines, idque ad hominum vtilitatem. Colligitur ex Capitulo Cum Martha, de Celebratione Missarum.

Contra obijcitur Primò: Diuus Augustinus in Enchiridio cap. 110. sic ait: Quibus profunt Suffragia, aut ad hoc profunt, vt plena fiat remissio, aut vt tolerabilior sit ipsa damnatio: ergo profunt damnatis. Confirmatur ex Innocentio III. Capitulo Cum Martha; vbi dicit, Mortuis valde bonis non opus esse Suffragijs; valde malis non prodesse Suffragia; mediocriter bonis prodesse ad expiationem, mediocriter malis ad propitiationem: quo vltimo membro non videntur posse alij intelligi, nisi damnati.

Respondeo: Diuum Augustinum Tolerabilem damnationem vocare poenam Purgatorij mitterem, vt patet ex verbis praecedentibus, vbi docet, Suffragia non prodesse valde malis, sed solum mediocriter bonis, qui sunt purgandi & saluandi. Ad Confirmationem: Fortè Innocentius per mediocriter bonos intelligit eos, qui nullam habent culpam, sed solum reatum poenae; dum hinc excedunt: per mediocriter autem malos, eos, qui habent culpas veniales.

Dddd iij

Obijcitur

38
Nec damnatis, nec beatis profunt Suffragia in charitate.

Quo sensu dicitur offerri Sacrificium pro Apostolis &c.

1. Obijcitur ex Augustino & Innocentio.

Solutio;